

Sygn. akt IV CSK 91/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Banku w J.
przeciwko A. W., I. C. i P. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego P. L.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 7/13,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od pozwanego P. L.

**na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł
z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany P.L. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 sierpnia 2014 r. tym, że doszło do nieważności postępowania przed tym Sądem, a także tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym został pozbawiony możliwości obrony swych praw na skutek niedopuszczenia do udziału w sprawie jako pełnomocnika procesowego – obok reprezentującego go profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wskazanej przez niego osoby, dysponującej specjalistyczną wiedzą z zakresu księgowości, rachunkowości i finansów. Przede wszystkim, Sąd Apelacyjny wyjaśnił dostatecznie przyczyny, dla których wskazana przez pozwanego osoba nie odpowiadała kryteriom, od których zależy dopuszczalność ustanowienia pełnomocnika nieprofesjonalnego na podstawie art. 87 § 1 k.p.c. Ponadto, niewystępowanie w charakterze pełnomocnika procesowego nie było równoznaczne z niemożnością udzielania pozwanemu i jego właściwemu pełnomocnikowi pomocy z zakresu wiadomości fachowych przydatnych w toku postępowania dowodowego. W okolicznościach sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia, by skarżący został pozbawiony możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., jak również jakichkolwiek innych przesłanek nieważności postępowania, co oznacza, że nie zachodzi przyczyna przyjęcia skargi przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na dokonywanie na tym etapie postępowania oceny zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno koncentrować się na argumentacji odrębnej od merytorycznej argumentacji skargi. Z tymi założeniami pozostaje w sprzeczności

uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi pozwanego, które stanowi jedynie zmodyfikowaną wersję uzasadnienia zarzutów skargi, a ocena podniesionych okoliczności byłaby w istocie równoznaczna z rozstrzygnięciem o zasadności podstaw skargi.

Pierwsza z powołanych przez skarżącego okoliczności opiera się na kwestionowaniu ustalenia faktycznego Sądu co do istnienia spornej wierzytelności, i sam sposób jej uzasadnienia – przedstawienie pod osąd rozliczeń pomiędzy stronami i dowodów mających stanowić ich właściwą podstawę – dyskwalifikuje tę okoliczność jako przyczynę przyjęcia skargi w postaci jej oczywistej zasadności.

Druga okoliczność, bezpośrednio nawiązująca do zarzutu naruszenia art. 321 k.p.c., została – nieprawidłowo - uzasadniona identycznie, jak sam zarzut, a argumentacja została „wzbogacona” jedynie o powołanie się na jednostkowe orzeczenie Sądu Apelacyjnego, pomimo że podniesiona kwestia nie jest tak oczywista, jak postrzega ją skarżący i wymagałaby dokonania oceny w ramach rozpoznawania zarzutu skargi. Uzasadnienie wniosku nie prowadzi do bezpośredniego wniosku o zasadności skargi tak „oczywistej”, by wymagała przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz strony powodowej orzekając stosownie do art. 98 § 1 i 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.